

Arrest

nr. 274 153 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue Raymond Museu 19
5002 SAINT-SERVAIS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. D'HAENENS *loco* advocaat A. BOURGEOIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 28 augustus 2018, dient op 30 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 22 augustus 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 26 november 2019.

1.3. Op 20 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 september 2020 ingetrokken, wat het daartegen ingediende beroep doelloos maakte (zie arrest nr. X van 8 september 2020). Op 26 oktober

2020 neemt de commissaris-generaal opnieuw de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt bij arrest nr. X van 10 mei 2021 de beslissing van de commissaris-generaal van 26 oktober 2020 en zendt de zaak terug naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon na een verblijf in het buitenland.

1.5. Op 8 december 2021 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Die beslissing wordt op 8 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijn te zijn, geboren op X 1994 te X, Libanon. Uw vader is eveneens Palestijn, uw moeder heeft de Libanese nationaliteit. U heeft altijd in de wijk Baraksat in Ain al Hilwa gewoond, samen met uw ouders en broer. U bent geregistreerd bij UNRWA maar heeft nooit gebruik gemaakt van hun dienstverlening. U ging naar een Libanese staatschool omwille van de lage kwaliteit van het UNRWA-onderwijs.

In 2012 startte u uw universitaire studies ‘mechanisch ingenieur’. Op de universiteit leerde u R.F. kennen, een evangelische christen waarmee u vaak discussieerde over religie. U begon hierdoor te twifelen aan uw eigen religie, de islam, en begon over het geloof te lezen en te studeren. 2013 was voor u een periode van zoeken en ontdekken. U sprak er met niemand over. In 2014 echter werd u erg gedreven door uw net verworven kennis en debatteerde u met collega’s in het Mc Donalds restaurant waar u werkte. Hoewel u daar geen graten in zag, begonnen uw collega’s zich anders te gedragen. Ze noemden u ‘de ongelovige’ en negeerden u. Na zes à zeven maanden besloot u daarom te stoppen met uw werk bij Mc Donalds. U praatte daarnaast met universiteitsvrienden op de universiteit en op café in uw buurt Baraksat. U studeerde af in de zomer van 2017 en vroeg een paspoort aan zodoende gemakkelijker naar werk te kunnen zoeken. Van oktober 2017 tot en met april 2018 liep u stage als assistent-ingenieur in een bedrijf buiten het kamp. Gezien bijna al uw vrienden toch al op de hoogte waren van uw overtuiging, begon u in oktober 2017 over uw overtuigingen te berichten op uw facebookpagina. U schreef bijvoorbeeld over secularisme en wetenschappelijke theorieën die in strijd waren met de koran. U wilde echter rekening houden met de gelovige buurtbewoners en bekritiseerde nooit rechtstreeks de profeet Mohammed. Toch kreeg u vaak negatieve reacties of bedreigingen over u heen. Zes maanden later, op 30 april 2018, was u onderweg van uw stageplaats naar huis wanneer u in de wijk Al Taware werd tegengehouden door drie jongeren, vermoedelijk behorend tot de radicale beweging Shahab al Muslim. Ze fouilleerden en sloegen u en zeiden dat u ongelovig was en mocht gedood worden. Ze waarschuwden u te stoppen met het publiceren van ongelovige zaken op facebook en het kamp te verlaten. U ging na het incident naar huis maar vertelde thuis niets over de reden van het gevecht. U sloot die dag uw facebookaccount af en besloot het land te verlaten. U beëindigde wel nog uw stage maar beperkte zoveel mogelijk uw bewegingen.

Een smokkelaar regelde uw visum naar Bolivia. Op 15 augustus 2018 verliet u Libanon met uw eigen paspoort en reisde u via Ethiopië, Brazilië en Bolivia naar Spanje. U diende uw paspoort af te geven aan de Braziliaanse autoriteiten vooraleer u het vliegtuig opstapte en werd in Spanje opgewacht door een Spaanse politieagent die u naar de asielinstanties begeleidde. Op 24 augustus 2018 diende u ongewild in Spanje een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef twee nachten in een hotel en reisde vervolgens door naar België.

U arriveerde op 28 augustus 2018 in België en diende op 30 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën neer van uw identiteitskaart, een UNRWA familieregistratiekaart, een woonattest (+ Franstalige vertaling), de eerste pagina van uw paspoort (d.d. 05/08/2017), enkele pagina’s van een vervallen paspoort, twee attesten van de Libanese ambassade in Brussel ter staving van het feit dat u niet over de Libanese nationaliteit beschikt, uw middelbare schooldiploma, bachelore en masterdiploma en screenshots van enkele berichten op uw facebookpagina.

Op 22 april 2020 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 mei 2020 tekende u beroep aan tegen deze beslissing. Op 8 september 2020 besloot het CGVS haar beslissing in te trekken wegens het vaststellen van een schending van de motiveringsplicht.

Op 28 oktober 2020 besloot het CGVS opnieuw tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende beroep in tegen deze beslissing waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 mei 2021 de door het CGVS genomen beslissing vernietigde. Het dossier werd hierop naar het CGVS teruggestuurd voor bijkomend onderzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet de verzoeker van rechtswege erkend worden als vluchteling, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten op grond van artikel 1E of 1F van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS benadrukt dat loutere registratie bij het UNRWA niet volstaat om te besluiten dat de verzoeker onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de toepassing artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève blijkt immers dat het vereist is dat de bij UNRWA geregistreerde verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen.

Het Hof van Justitie heeft er in het arrest in de zaak Bolbol namelijk op gewezen dat artikel 1D alleen personen uitsluit die “**thans** bescherming of bijstand **genieten**” van UNRWA. Naar het oordeel van het Hof blijkt uit deze duidelijke bewoordingen dat alleen de personen die die de door het UNRWA geboden hulp **daadwerkelijk** hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen. Verder benadrukt het Hof dat de in artikel 1D van het Verdrag van Genève vermelde uitsluitingsgrond **strikt moet worden uitgelegd** en derhalve **niet** tevens betrekking kan hebben **op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen** (who are or have been eligible) om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 49, 51 en 53).

In de zaak El Kott verduidelijkte het Hof dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de richtlijn 2004/83/EG neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” de door UNRWA verleende bijstand genieten omdat ze zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevinden, maar ook op diegenen die zich buiten dat gebied bevinden en die bijstand **daadwerkelijk hebben genoten** kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal §§ 49 en 52). Het Hof vervolgt “dat het bovenal **de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand** is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (Ibid. § 57), zodat het ophouden van de bijstand in de zin van artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin, van richtlijn 2004/83 “eveneens de situatie omvat van een persoon die, **na daadwerkelijk** die bescherming of bijstand **te hebben ingeroepen**, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.” (Ibid. § 65). De uitdrukking “thans (...) genieten” verwijst immers zowel naar gebeurtenissen uit het onmiddellijke verleden als actuele gebeurtenissen, en impliceert vooreerst dat er moet gekeken worden naar de situatie op het moment waarop de verzoeker uit het mandaatgebied van het UNRWA vertrok. Het is pas als vaststaat dat een verzoeker onder de eerste alinea van artikel 1D valt dat er vervolgens onderzocht moet worden of de bijstand heeft opgehouden, wat

dan alleen een *ex tunc*, maar ook een *ex nunc* en toekomstgerichte beoordeling van de vraag of de aanvrager thans dergelijke bescherming of bijstand kan invoeren vereist. (HvJ, 6 oktober 2021, C-349/20, conclusie van de advocaat-generaal, NB & AB tegen Secretary of State for the Home Department, §§ 50, 52 en 58) .

In het arrest van 25 juli 2018 in de zaak *Alheto* benadrukte het Hof dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon **die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet.** (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto* tegen *Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, §§ 84, 90 en 150).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt aldus duidelijk dat het daadwerkelijk genieten of ontvangen van de bijstand van het UNRWA een doorslaggevende voorwaarde is om onder het toepassingsgebied *rationae personae* van artikel 1 D te vallen. In concreto moet de nationale autoriteit die bevoegd is om het verzoek om internationale bescherming van een Palestijnse verzoeker te behandelen, derhalve in de eerste plaats nagaan of de verzoeker de bescherming of bijstand van het UNRWA heeft gevraagd of ontvangen. Dit vloeit niet alleen voort uit het feit dat de Vluchtelingenconventie verzoekers die “thans bescherming of bijstand genieten” uitsluit van de werkingssfeer van dit Verdrag (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol* tegen *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, §§ 50-51), maar is ook een logisch gevolg van de vaststelling dat uit de tweede volzin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie blijkt dat enkel het ophouden van de bijstand aanleiding kan geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Een bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd, kan logischerwijze niet ophouden te bestaan. Of anders gezegd: het is de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand die moet ophouden (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *Mostafa Abed El Karem El Kott e.a.* tegen *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 65) .

Aangaande de vraag hoe een verzoeker bewijst dat hij thans daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA ontvangt, lichtte het Hof in de zaak *Nawras Bolbol* toe dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit daadwerkelijk de hulp van UNRWA te hebben genoten (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol* tegen *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 52). Het CGVS benadrukt dat uit voormelde overweging evenwel niet kan worden afgeleid dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA te hebben genoten, noch kan gesteld worden dat het loutere feit dat de verzoeker aantoont geregistreerd te zijn bij het UNRWA de asielinstanties ontslaat van de plicht te onderzoeken of de verzoeker ook feitelijk en in concreto de bijstand van UNRWA genoten heeft.

Blijkens de arresten in de zaak *Alheto* en de zaak *XT* is het Hof van Justitie weliswaar van oordeel dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker aantoont in aanmerking te komen (is **eligible** to receive) voor de bijstand van het UNRWA (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto* tegen *Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, §84; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, *Bundesrepublik Deutschland* tegen *XT*, § 48). Echter, het CGVS benadrukt dat het Hof in de zaak *Bolbol* op ondubbelzinnige wijze geoordeeld heeft dat personen die in aanmerking komen of kwamen voor UNRWA-bijstand niet binnen de werkingssfeer van artikel 1D vallen (cannot therefore also cover persons **who are or have been eligible** to receive protection or assistance from that agency) (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol* tegen *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 51).

Het CGVS benadrukt verder dat het Hof zowel in de zaak *El Kott*, als in de zaak *Alheto* verduidelijkte dat “de bevoegde autoriteiten (...) moeten (...) nagaan of de asielzoeker daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen” en dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon **die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet.**(HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott* tegen *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* § 76; HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto* tegen *Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, §§ 84, 90 en 150).

Uit de duidelijke bewoordingen van het Hof van Justitie blijkt aldus dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker weliswaar aantoont in aanmerking te komen voor (is **eligible** to receive), of recht te hebben op de bijstand die het UNRWA verschaft, doch dat dit niet betekent dat er niet onderzocht moet worden of

de verzoeker in kwestie ook daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA geniet (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest XT van 13 januari 2021 van het Hof van Justitie. Immers, het gegeven dat het Hof in de zaak XT (net zoals in de zaak Alheto) erop wees dat een persoon die bij het UNRWA is **geregistreerd** vanwege zijn specifieke status in **beginsel** uitgesloten is van de vluchtelingenstatus (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84 en 85; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §§ 48 en 49), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het Hof stelt immers juist dat artikel 1D in **beginsel** van toepassing is op een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, waardoor het Hof bijgevolg aangeeft dat een uitzondering mogelijk is, en dat een verzoeker die weliswaar bij het UNRWA geregistreerd is, en dus recht heeft op de bijstand van UNRWA, mogelijks niet onder artikel 1D valt. Het Hof sluit derhalve niet uit dat **het vermoeden dat een bij UNRWA geregistreerde daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA genoten heeft, kan worden omgekeerd**. Dit zal het geval zijn wanneer duidelijk is vastgesteld dat een bij het UNRWA geregistreerde persoon nooit daadwerkelijk de bijstand van UNRWA ontvangen heeft.

Dat het louter geregistreerd zijn bij UNRWA niet tot gevolg heeft dat de verzoeker ipso facto onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, blijkt overigens ook uit de feiten die aan de grondslag lagen van de zaak XT. In deze zaak lichtte de verwijzende rechter in zijn verzoek om een prejudiciële beslissing namelijk toe dat de verzoeker "(...)kort voor het indienen van zijn asielaanvraag bescherming of bijstand van de UNRWA (genoot), aangezien hij blijkens zijn „Family Registration Card” als familielid was geregistreerd voor (het in het zuiden van Damascus gelegen kamp) Jarmuk”(zie “Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie” van 3 juli 2019, pagina 7, punt 15, beschikbaar op <https://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?text=&docid=219994&pageIndex=0&doclang=NL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1587851>). Het CGVS wijst erop dat indien loutere registratie bij het UNRWA zou volstaan om aan te tonen dat de verzoeker daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap, er aldus vanuit moest gegaan worden dat XT (die blijkens de verwijzingsbeslissing bij het UNRWA geregistreerd was en in het UNRWA-mandaatgebied verbleven had) noodzakelijkerwijs uitgesloten moest worden op grond van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Het is dan ook zeer opvallend dat de advocaat-generaal E. Tanchev in zijn conclusies het volgende opmerkt : “De vragen hebben specifiek betrekking op de „toepassingsclausule” van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 en artikel 1, onder D, tweede alinea, van het Verdrag van Genève. De verwijzingsbeslissing is gebaseerd **op de vooronderstelling dat de uitsluitingsclausule** van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, en artikel 1D, eerste alinea, **van toepassing is** op de feiten van de zaak in het hoofdgeding. Ten behoeve van mijn beoordeling ben ik ervan uitgegaan dat dit het geval is.” (zie HvJ 1 oktober 2020, C-507/19, conclusie van de advocaat-generaal, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §32). Ook het Hof van Justitie stelt uitdrukkelijk: “Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verwijzende rechter bij het stellen van zijn vragen **is uitgegaan van de tweeledige premisse dat het niet aan het Hof staat om na te gaan of XT bescherming of bijstand van de UNRWA genoot** in de zin van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95 alvorens zich naar Duitsland te begeven (...).” (zie HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 41). Zowel de advocaat-generaal, als het Hof van Justitie verklaarden aldus uitdrukkelijk dat het niet aan hen was om te bepalen of XT, een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, **overeenkomstig artikel 12, lid 1, sub a, eerste zin, van richtlijn 2011/95** daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten. Bijgevolg dient er besloten te worden dat loutere registratie bij het UNRWA in de ogen van het Hof niet volstaat om aan te nemen dat een verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA genoten heeft, en dus evenmin impliceert dat er ipso facto toepassing moet gemaakt worden van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt derhalve niet dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat daadwerkelijk bijstand van het UNRWA is genoten. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het enkele feit dat een verzoeker bij het UNRWA is geregistreerd, noodzakelijkerwijs impliceert dat hij daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten en dus ipso

facto binnen de werkingssfeer van artikel 1D valt. Dat aan een UNRWA-registratiekaart geen onweerlegbare bewijswaarde kan worden toegekend, wordt overigens bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (met name de **COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA van 18 november 2021**), en waaruit blijkt dat er veel Palestina Vluchtelingen bij het UNRWA geregistreerd zijn die nooit bijstand van het UNRWA hebben ontvangen, alsook dat het mogelijk is dat een bij het UNRWA geregistreerde vluchteling in een door het UNRWA beheerd kamp verblijft zonder daadwerkelijk enige bijstand van het UNRWA te ontvangen.

De bewijswaarde van de door een verzoeker om internationale bescherming voorgelegde UNRWA-registratiekaart **is dus niet absoluut**, in die zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, met inbegrip van de verklaringen van de verzoeker (RvV nr. 239443, 4 augustus 2020, § 2.3.4). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat ook EASO ervan uitgaat dat uit het arrest in de zaak Bolbol dient afgeleid te worden dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie eng moet worden uitgelegd en **niet alle personen kan omvatten die recht hebben op of zich hebben geregistreerd** om de bescherming of bijstand van UNRWA te ontvangen. De bevoegde instantie dient te onderzoeken of de verzoeker daadwerkelijk de bijstand heeft gevraagd van het UNRWA (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 14 en 15, beschikbaar op <https://easo.europa.eu/sites/default/files/public/Exclusion%20Final%20Print%20Version.pdf>).

Uit het voorgaande volgt dat u met het voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat u in Libanon geregistreerd bent bij UNRWA en dat u in aanmerking dient te komen voor de bijstand van het UNRWA. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient het CGVS bijgevolg te onderzoeken of u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA.

U ging naar een Libanese staatsschool in plaats van een UNRWA-school omdat het niveau en de kwaliteit van de UNRWA-scholen te laag zou zijn. U bent nooit ziek geweest en bezocht bijgevolg nooit een UNRWA-kliniek en kreeg nooit medische bijstand van UNRWA. Tot slot ontvingen u noch uw ouders ooit enige vorm van voedsel- of financiële hulp. Deze hulp wordt immers voorbehouden voor speciale gevallen, gezinnen van martelaars, wezen of mensen met connecties, zo legt u uit. U bevestigde voorts ook uitdrukkelijk dat jullie nooit een tekort aan voedsel hadden én stelde expliciet dat jullie nooit om (voedsel)hulp gevraagd hebben en dit ook nooit zullen doen. Uw veronderstelling dat, indien u zich tot UNRWA zou wenden, wel degelijk toegang zou krijgen tot medische hulp en voedsel, wijzigt evenwel niets aan het feit dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26/11/2019 (CGVS), p. 5 en 9).

Aangezien het vaststaat dat u niet daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen, valt uw asielerzoek niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dient allereerst te worden verwezen naar het verzoekschrift van uw advocaat, de dato 7 december 2018, waarmee zij bezwaar maakte tegen de toepassing van de Dublin III-verordening om een eventuele terugname door Spanje te kunnen realiseren (zie administratief dossier). Het asielerlaas dat daarin wordt beschreven, blijkt volledig te verschillen van het asielerlaas dat u een jaar later bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 20 augustus 2019, en vervolgens op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), uit de doeken deed. Zo zou u volgens het verzoekschrift voortdurend onder druk gezet zijn om zich aan te sluiten bij radicaal islamitische groeperingen. Gezien u

zich niet kon vinden in deze ideologie, weigerde u. Bovendien is het leven in het kamp verschrikkelijk en is er toestemming van het leger nodig om het kamp te mogen verlaten.

Omwille van voorgaande redenen besloot u Libanon te ontvluchten. Er wordt daarentegen helemaal geen gewag gemaakt van uw geloofsovertuiging, uw kritische facebookberichten noch de problemen die u daardoor zou hebben gekend. Nochtans blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat de aanval in het kamp vanwege uw atheïsme en facebookberichten uw enige vluchtmotief was. Uw vluchtroute, zoals beschreven in het verzoekschrift, komt dan weer wel exact overeen met hetgeen u op de DVZ en op het CGVS verklaarde. Dat uw advocaat uw verklaringen aangaande uw reisroute wel volledig en correct zou hebben genoteerd, in tegenstelling tot uw asielrelaas, is niet geloofwaardig. Uiteraard doet deze vaststelling reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die u zou hebben gekend in Libanon omwille van uw atheïsme en facebookberichten.

Los van bovenstaande contradictie maakte u ook verder niet aannemelijk dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan omwille van het verkondigen van uw atheïsme in het kamp en op facebook. Tot aan uw directe vluchtaanleiding, i.c. de aanval door drie jongeren in de Tawarewijk, heeft u immers nooit echte problemen gekend. U bent sinds 2012 nochtans altijd heel open geweest over uw overtuigingen. U discussieerde niet alleen op de universiteit maar ook met moslim-collega's op uw werk in de Mc Donalds. Ook toen bleek dat zij niet open stonden voor uw visie, bleef u het onderwerp oprakelen tijdens de werkpauzes. Ondanks het feit dat zij u 'de ongelovige' noemden als u bijvoorbeeld binnenkwam, hebben zij u verder nooit concrete problemen bezorgd (CGVS, p. 22). Ook in het kamp, een eerder conservatieve omgeving, praatte u met vrienden op straat en op café over atheïsme en de islam. U verklaart dat 'iedereen' van uw vrienden in het kamp op de hoogte was van uw levensvisie. Hoewel u hierdoor enkele vrienden verloor en sommigen u aanmaanden om met een imam te gaan praten, heeft u verder nooit problemen gekend (CGVS, p. 21-23). Bovendien besloot u in oktober 2017 facebookberichten te publiceren over religie, wetenschap en atheïsme, en dit op een openbaar facebookprofiel met 600 vrienden afkomstig uit het kamp en daarbuiten (CGVS, p. 13). Hoewel u negatieve commentaren kreeg op uw facebookberichten, bleven ook nu ernstige problemen uit (CGVS, p. 23). U zou uiteindelijk pas zes maanden na uw eerste facebookbericht éénmalig door drie onbekende jongeren zijn aangevallen. Hoewel u na het incident nog een viertal maanden in het kamp verbleef, is er voor het overige niets meer gebeurd. U zat nochtans niet ondergedoken en verplaatste zich nog in en buiten het kamp, dit om uw stage af te ronden (zie infra). Ondanks uw openheid naar de buitenwereld toe, blijkt uit bovenstaande allerm minst dat u een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, hetgeen ten zeerste doet twifelen aan minstens de ernst van uw asielrelaas.

Het is daarenboven niet aannemelijk dat u in geval van een waarachtig relaas tot bijna vier maanden na de aanval in uw ouderlijke huis zou blijven wonen zijn. De jongeren die u aanvielen, eisten nochtans dat u uw facebookactiviteiten zou stopzetten en het kamp zou verlaten. Dat u de dreigementen serieus nam, blijkt bovendien uit het feit dat u uw facebookpagina wel degelijk diezelfde dag verwijderde. Hoewel u aangeeft uw bewegingen sindsdien beperkt te hebben, ging u daarentegen nog steeds dagelijks naar uw stageplaats. U geeft bovendien ook zelf aan dat uw wijk op slechts 300 à 400 meter afstand van Taware, de wijk van uw aanvallers, gelegen is (CGVS, p. 29) en dat 'iedereen' van uw vrienden uit de buurt plus uw 600 facebookvrienden op de hoogte waren van uw geloofsovertuiging (CGVS, p. 23-24). Dat u in dergelijke omstandigheden gewoon thuis zou blijven wonen en uw leven zou hervatten, in plaats van uzelf direct in veiligheid te brengen en het eventuele risico om thuis dan wel in de buurt opnieuw te worden aangevallen te beperken, is niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas.

Dat u niet even buiten het kamp kon onderduiken in afwachting van uw definitieve vertrek uit het land, kan evenmin overtuigen. Zo meent u dat u niemand buiten het kamp kent en dat zij die u wel kent gezinnen hebben (CGVS, p. 29). U heeft nochtans een uitgebreid familiaal netwerk in Saida. Zo heeft u twee ooms en drie tantes (langs moederszijde) met de Libanese nationaliteit en twee ooms langs vaderszijde die altijd buiten het kamp in Saida hebben gewoond (CGVS, p. 15). U had een goed contact met hen toen u in Libanon woonde. Bovendien bleek een oom langs moederszijde bereid 9 à 10.000 dollar aan u te lenen om uw reis te betalen (CGVS, p. 30).

Dat u niet tijdelijk bij hen terecht zou kunnen tot u uw reis geregeld kreeg, enkel en alleen omdat zij gezinnen hebben, kan dan ook niet overtuigen. U heeft daarnaast nog heel wat vrienden en kennissen in Saida dankzij uw universitaire studies en ook tussen uw collega's bij de Mc Donalds had u alvast één goed contact. Zo is de manager van de Mc Donalds een goede en betrouwbare vriend van u (CGVS, p. 20). Uw vrienden waren allen op de hoogte van uw gedachtegoed en hadden u dan ook mogelijk

onderdak kunnen bieden. Gezien het risico voor uw leven dat u volgens uw verklaringen liep, is het niet aannemelijk dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om elders een veilig onderkomen te vinden.

Tot slot doet de opmerkelijke timing van uw vermeende problemen de twijfels rond de waarachtigheid van uw relaas alleen maar toenemen. In de zomer van 2017 studeerde u af. Vlak na uw studies vroeg u een paspoort aan voor het geval u werk zou vinden en naar het buitenland zou moeten reizen (CGVS, p. 6). Uw paspoort werd afgegeven op 5 augustus 2017. In oktober 2017 startte u met het publiceren van kritische facebookberichten, alsook startte u in oktober 2017 een zes maanden durende stage (CGVS, p. 24 en 28). Net voor het einde van uw stage, eind april 2018, zou u zijn aangevallen waardoor u besloot het land te verlaten. U verliet het land van zodra u uw stage beëindigde (CGVS, p. 25 en 29). Dat u vlak na uw studies en het aanvragen van uw paspoort besliste te starten met het 'posten' van kritische facebookberichten, pas op het einde van uw stage een eerste probleem kende en vervolgens pas na het afronden van uw stage het land verliet, is bijzonder opmerkelijk en draagt alleen maar bij aan de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u het CGVS geenszins heeft kunnen overtuigen van de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw relaas. Niets laat verder uitschijnen dat u in de toekomst wel zou worden blootgesteld aan ernstige vervolging vanwege uw overtuigingen. U verwijderde uw openbaar facebookprofiel immers na het vermeende incident van april 2018 en opende in 2019 een gesloten facebookprofiel met een 100 à 150-tal vrienden. Hoewel u nog steeds berichten publiceert aangaande atheïsme heeft u volledige controle over wie welke berichten kan zien. Dat u in de toekomst omwille van uw facebookberichten ernstige problemen zou kennen in geval van een terugkeer naar Libanon, is dan ook niet aannemelijk. De 'printscreens' die u voorlegt ter staving van de berichten die u op uw huidige facebookpagina publiceerde, kunnen hier geen ander licht op laten schijnen. Niet alleen is deze pagina privé en is het dan ook onwaarschijnlijk dat kwaadwillige personen deze berichten te zien zullen krijgen, bovendien blijken de berichten de islam of gelovigen overigens niet aan te vallen.

Niets lijkt er overigens op te wijzen dat u zich ingeval van een terugkeer naar Libanon niet buiten het kamp van Ain al Hilweh zou kunnen vestigen om eventuele problemen omwille van uw geloofsovertuiging binnen het conservatievere vluchtelingenkamp te ontlopen. Zoals hierboven reeds beschreven, beschikt u immers over een uitgebreid sociaal/familiaal netwerk in Saida. Dat u niet bij hen terecht zou kunnen omdat zij gezinnen hebben, is allerminst een afdoende reden waarom u niet, eventueel tijdelijk, bij hen zou terecht kunnen. U beschikt daarenboven over heel wat vrienden en kennissen van op de universiteit en uw werk in de Mc Donalds, i.c. de manager die u zelf een goede en betrouwbare vriend noemde (zie supra), die minstens op de hoogte zijn van uw gedachtegoed, dan wel zelfs gelijkdenkend zijn.

U geeft aan dat het moeilijk is om als Palestijnse man buiten het kamp te wonen omdat Libanezen zich racistisch opstellen jegens Palestijnen (CGVS, p. 27-28). Nochtans blijkt dat u buiten het kamp naar het lager en middelbaar onderwijs bent gegaan, aan de universiteit gestudeerd heeft, gewerkt heeft in de Mc Donalds en een stage heeft gelopen. Daarenboven wonen uw ooms langs vaderszijde al zeker sinds uw geboorte buiten het kamp (CGVS, p. 14-15) en werkt ook uw vader als horlogehersteller buiten het kamp (CGVS, p. 11). Als jullie medische zorg nodig hadden, gingen jullie overigens naar Libanese staatsziekenhuizen in plaats van de UNRWA ziekenhuizen (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt allerminst dat u omwille van racisme vanwege de Libanezen niet buiten het kamp zou kunnen wonen en werken. Dat u zich, tot slot, nergens in Libanon zou kunnen vestigen omdat men er overal dezelfde conservatieve mentaliteit op nahoudt, overtuigt evenmin (CGVS, p. 28). Zoals hierboven reeds meermaals aangegeven, heeft u immers jarenlang zonder problemen kunnen werken en studeren in Saida terwijl u er uw opinies vrijelijk verkondigde. Niets wijst er op dat u zich in de toekomst niet in deze of een andere stad zou kunnen hervestigen.

Dient overigens te worden bemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kunt voorleggen van het facebookprofiel of de berichten die u in de problemen zouden hebben gebracht. U zou uw facebookprofiel immers de dag van de aanval verwijderd hebben. Bijgevolg blijven uw verklaringen loutere beweringen die u geenszins weet te staven.

De documenten die u wel voorlegde, en die hierboven nog niet werden besproken, herstellen de ongeloofwaardigheid van uw relaas evenmin. Uw identiteitskaart, UNRWA-familieRegistratiekaart, woonattest, de eerste pagina van uw paspoort, het vervallen paspoort en de attesten van de Libanese ambassade bevestigen immers enkel uw persoonsgegevens, herkomst en registratie bij UNRWA,

elementen waaraan op dit moment niet wordt getwijfeld. Uw diploma's van het middelbaar en hoger onderwijs hebben evenmin iets te maken met uw asielaanspraak.

Volgens artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet hebben u en uw advocaat het recht een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen en bemerkingen over te maken over de inhoud van deze notities.

Op 5 december 2019 merkte u middels uw advocaat het volgende op (zie ook administratief dossier): "Eerst en vooral wenst de cliënt aan te geven dat de termijn van 8 werkdagen voor het becommentariëren van de notities een onredelijk korte termijn is die niet in overeenstemming is met de Richtlijn 2005/85/EB van de Raad van Europa betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. In casu is het onmogelijk voor de cliënt die de Nederlandse taal niet machtig is om binnen die termijn een vertaling te bekomen van de notities en de overeenstemming ervan met de verklaringen afgelegd bij uw diensten vertaald door een tolk, na te gaan. Dit kan ook niet tegen een redelijk prijs. Meer specifiek verwijst ik ook naar artikel 12 en 17 van deze Procedurerichtlijn. Deze bepalingen maken dat er in casu een tolk moet worden voorzien om hem over de inhoud van het verslag of over de inhoudelijke elementen van de schriftelijke weergave te informeren. Het standpunt van uw diensten waarnaar wordt verwezen dat de advocaat moet zorgen voor de vertaling kan niet worden gevolgd. In de Procedurerichtlijn staat duidelijk dat de lidstaten daarvoor moeten zorgen. Een advocaat is geen lidstaat. Indien het CGVS niet in staat is om dit te voorzien, dient men aan te duiden welke dienst wel verantwoordelijk is hiervoor. Het nalezen van nota's van het CGVS is geen rechtspleging zoals bepaald in art. 508/10 Ger.W. Mag ik U verzoeken om een tolk ter beschikking te stellen en mij de praktische regeling te geven die wordt voorzien?" Echter, artikel 17 van de richtlijn bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoeker moet kunnen rekenen op bijstand van een tolk indien nodig om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dit is evenwel niet noodzakelijk het CGVS, maar de overheid. Nergens uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat het CGVS een tolk ter beschikking moet stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Ik verwijst dienaangaande naar de memorie van toelichting bij artikel 39 van de wet van 17 december 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 12 maart 2018) dat artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU omzet in het nieuwe artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting stelt dienaangaande: "[...] De richtlijn bepaalt dat de verzoeker moet kunnen rekenen op de bijstand van een tolk indien nodig (om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud). Met dat doel, kan de verzoeker beroep doen op een advocaat, die hem kan bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (zie in dit verband artikel 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek, en meer bepaald het artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek). Er kan inderdaad van uitgegaan worden dat de advocaat, die de verzoeker vertegenwoordigt en het gehoor in principe bijwoont, in staat is elke nuttige opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud te maken in naam van zijn cliënt."

Artikel 508/10 van het gerechtelijk wetboek stelt bovendien vast dat het bureau voor juridische bijstand voorziet in een tolk indien nodig en stelt dat de kostenvergoeding voor de tolk ten laste van het Rijk komt. Er kan dan ook niet ingegaan worden op uw verzoek om een tolk ter beschikking te stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van uw cliënt. Tot slot merkte uw advocaat op dat u in België naar de universiteit van Liège gaat, en niet naar de universiteit van Leuven, zoals werd genoteerd in de notities van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 29). Dat er dienaangaande een fout gebeurde in de notities van het persoonlijk onderhoud wordt op zich niet betwist. Dit wijzigt echter niets aan bovenstaande appreciatie van uw situatie in Libanon.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwa erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de economische impact van de explosie die op 4 augustus 2020 plaatsvond in de haven van Beirut op nationaal niveau groot is, en dat niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat de hoogst dringende noden in Beiroet intussen voor een groot deel tegemoet gekomen is, er nog een nood bestaat aan meer structurele bijstand, hoofdzakelijk voor de meest kwetsbaren. Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in Libanon persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de explosie in de haven van Beirut. U kan dan ook niet volstaan

met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoort is.

Zo werd dienaangaande reeds in de beslissing van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 april 2020 en van 26 oktober 2020 vastgesteld: "Zo werkt uw vader als horlogehersteller buiten het kamp en verdiende hij altijd voldoende om zijn gezin te onderhouden (CGVS, p. 11). U woonde samen met uw ouders en broer in een voldoende ruim huurappartement met twee badkamers, verschillende slaapkamers, een keuken en een salon. Het appartement is bovendien in goede staat en beschikt over een batterij dat jullie van elektriciteit kan voorzien (CGVS, p. 14). U maakt voorts duidelijk dat u nooit naar UNRWA-scholen of –ziekenhuizen bent gegaan omwille van hun ondermaats niveau (CGVS, p. 5). Uw ouders verkozen daarom 150 à 200 dollar per schooljaar en per kind te betalen zodat u en uw broer naar een Libanese staatsschool konden gaan, hetgeen u een 'symbolisch bedrag' noemde (CGVS, p. 8). U en uw broer volgden bovendien beiden universitaire studies, dewelke voor 70% met een beurs en het overige deel door uw familie betaald werd. Daarenboven blijkt dat u tijdens uw studies een job heeft kunnen vinden in een Mc Donalds restaurant buiten het vluchtelingenkamp. Ook na uw studies slaagde u erin een stageplaats te vinden. Ook de rest van uw familie blijkt geen financiële problemen te kennen. Zo beschikken twee ooms langs moederszijde over een eigen huis in Saida, drie van hen huren een huis buiten het kamp (CGVS, p. 28). Ook uw twee ooms langs vaderszijde kunnen het zich veroorloven om buiten het vluchtelingenkamp te wonen (CGVS, p. 15). Eén van uw ooms kon u zelfs 9 à 10.000 dollar lenen om uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 30)."

U tekende beroep aan tegen voornoemde beslissingen, maar na doorlezing van de door u ingediende verzoekschriften blijkt dat u aangaande de socio-economische situatie in Libanon, enkel verwees naar de algemene situatie zonder in concreto aan te tonen op welke wijze deze uw individuele situatie beïnvloedde en wel in die mate dat voorgaande bevindingen niet langer stand houden. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Er kan nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat u, indien uw persoonlijke situatie effectief dermate verslechterde omwille van de algemene omstandigheden in Libanon, de Commissaris-generaal hiervan in kennis zou hebben gesteld. U nam tussen 13 augustus 2021 en 18 november 2021 nochtans meermaals contact met de diensten van het CGVS om u omtrent uw zaak te informeren (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Gezien u op geen van deze momenten elementen naar voorschijn bracht die uw actuele individuele situatie betreffen, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a)) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts

beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto militias vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1, D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat UNRWA onmogelijk de levensomstandigheden kan bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is, waardoor hij van rechtswege erkend dient te worden als vluchteling. Hij wijst erop dat zijn UNRWA-registratie door de commissaris-generaal niet betwist wordt en dat die registratie een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen. Hij zou wel degelijk gebruik hebben gemaakt van de dienstverlening van UNRWA daar hij al zijn vaccinaties kreeg toegediend via UNRWA, wat hij wenst te staven met het overzicht van vaccinaties, gevoegd aan zijn verzoekschrift. Nu de bescherming en bijstand van UNRWA is opgehouden om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en hij niet onder een andere uitsluitingsclausule valt, dient de beslissing volgens hem hervormd te worden en dient hij erkend te worden als vluchteling.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker poneert dat de discrepanties in zijn verklaringen, waardoor verwerende partij geen geloof hecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, het gevolg zijn van zijn medische problemen.

Aangaande de verschillen in het vluchtrelaas van verzoeker zoals aangehaald in het verzoekschrift van zijn advocaat om bezwaar te maken tegen de toepassing van de Dublin III-verordening en zijn verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken, beargumenteert verzoeker dat de problemen in het Dublin III-verzoekschrift slechts zeer kort en bondig werden aangehaald, en dat erin werd vermeld dat zijn vluchtrelaas pas later ten gronde behandeld diende te worden en door hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op een diepgaandere manier zou worden gepresenteerd. Volgens verzoeker stemmen zijn verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS bovendien wel degelijk inhoudelijk overeen met het Dublin III-verzoekschrift. Hij werd inderdaad door radicale groeperingen onder druk gezet, onder andere omwille van de Facebook berichten die hij online zette. Het Dublin III-verzoekschrift vermeldde ook al dat verzoeker zich niet in deze ideologie kon vinden, gezien zijn atheïsme, hetgeen hij ook uitgebreid bij de commissaris-generaal verklaarde. Verzoeker meent dan ook dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen in het Dublin III-verzoekschrift en zijn latere verklaringen en het louter gaat om een verschillende beschrijving. Hij vervolgt dat hij Libanon diende te verlaten omdat hij omwille van zijn atheïsme bedreigd werd door radicale groeperingen. De commissaris-generaal geeft volgens verzoeker blijk van vooringenomenheid waar deze stelt dat de voornoemde ‘inhoudelijke tegenstrijdigheid’ reeds ernstig afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Betreffende het argument van de commissaris-generaal, dat hij tot de aanval in april 2018 geen specifieke problemen kende omwille van zijn atheïsme, beargumenteert verzoeker dat dit niet correct is, aangezien hij voordien reeds “ongelovige” werd genoemd omwille van de discussies over zijn geloofsovertuiging, en zijn vrienden ook zeiden dat hij een afvallig iemand was die mocht sterven. Verzoeker was dan ook het slachtoffer van verbale agressie doordat hij continue uitgescholden werd, en dit had naar eigen zeggen een ernstige impact op hem. Het klopt dus geenszins dat verzoeker tot de aanval geen problemen kende. De situatie was bijzonder moeilijk voor hem als atheïst. Onder verwijzing naar het artikel *“Lebanon’s atheists rejecting their religion”* van BBC van 24 juni 2019, stelt verzoeker dat atheïsme in het algemeen nog niet wordt aanvaard in Libanon. Zo worden atheïsten zelfs uitgesloten van bepaalde overheidsfuncties, zoals moet blijken uit het rapport *“The Freedom of Thought Report: Lebanon”* van Humanists International van 14 oktober 2020. Verzoeker wenst in dit opzicht ook te verwijzen naar enkele recente incidenten in Europa, waarbij mensen vermoord werden op basis van

religieuze motieven en hij haalt in dit verband het artikel *“Drie doden bij terreuraanslag met mes in Franse stad Nice, hoogste dreigingsniveau in heel Frankrijk”* van VRT NWS van 29 oktober 2020 en het artikel *“Vienna shooting: What we know about ‘Islamist terror’ attack”* van BBC van 4 november 2020 aan. In Europa worden er mensen vermoord omwille van het feit dat ze geen moslim zijn. In Libanon, waar de bevolking veel religieuzer is, loopt verzoeker naar eigen zeggen dan ook een zeer groot risico om vermoord te worden omwille van zijn atheïsme.

Aangaande de aanval van 30 april 2018, waarbij hij door drie jongeren in elkaar werd geslagen en zij ermee dreigden hem te vermoorden, voert verzoeker aan dat deze aanval voor hem de symbolische druppel was die de emmer liet overlopen. Verzoeker beseft dat zijn leven in gevaar was en dat hij onmogelijk nog langer in Libanon kon blijven. Hij begon dan ook zijn vertrek uit Libanon te plannen. Echter kon dit vertrek niet onmiddellijk geregeld worden, waardoor verzoeker gedwongen was om nog even in Libanon te blijven. Tijdens deze periode kon verzoeker naar eigen zeggen nergens terecht. Hij kon onmogelijk onderduiken bij zijn familie die buiten het kamp leeft aangezien zijn familieleden ook bij islamitische groeperingen behoren, waardoor zij zich absoluut niet konden verzoenen met zijn geloofsovertuiging. Verzoeker verklaart zijn best te doen om bewijzen te verkrijgen die aantonen dat zijn familieleden tot deze groeperingen behoren. Verzoeker kon evenmin bij vrienden schuilen, aangezien zij evenmin akkoord waren met zijn geloofsovertuiging. Bijgevolg kon hij niet anders dan voorlopig op dezelfde manier verder leven, hoewel hij wel zijn best deed om in deze periode onder de radar te blijven: hij verwijderde zijn Facebookprofiel, nam een andere route naar zijn stageplaats, waar hij niet langer dagelijks naartoe ging, en probeerde zo veel mogelijk binnen te blijven tot de smokkelaar hem kon helpen om het land te verlaten. Hij kon op deze manier een nieuwe aanvaring vermijden.

Aangaande het tijdsverloop van zijn problemen beargumenteert verzoeker dat er absoluut geen sprake is van een opmerkelijke timing en dat hij na zijn studies een paspoort aanvraag om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, en voor het geval hij voor het werk naar het buitenland zou moeten reizen. Hij begon met het plaatsen van kritische Facebook berichten in 2017, na zijn studies aan de universiteit, omdat zijn vrienden toen op de hoogte waren van zijn overtuigingen en hij hen bekend wilde maken met de theorieën in strijd met de islam en hoopte dat zij eveneens hun geloof in vraag zouden durven stellen. Het feit dat de aanval plaatsvond in april 2018, toen zijn stage op zijn einde liep, kan verzoeker enkel als louter toevallig verklaren. Hij weet tot op heden niet waarom hij net op dat moment door de jongeren werd lastiggevallen.

Verzoeker voert voorts aan dat het, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal poneert, wel aannemelijk is dat hij bij terugkeer naar Libanon opnieuw problemen zal kennen omwille van zijn kritische Facebook berichten, en dit ondanks het feit dat zijn nieuwe Facebook profiel privé is en hij nu veel minder gebruik maakt van Facebook. Verzoeker heeft immers nog steeds een reputatie aangezien hij vroeger steeds open was over zijn atheïstische overtuiging en dit bijgevolg algemeen geweten is in zijn regio van herkomst. De kans is volgens verzoeker dus bijzonder groot dat hij opnieuw zal worden aangevallen en hij vreest hierom voor zijn leven. Verzoeker voert aan dat het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging dient te worden aanzien en dat hij gezien de huidige situatie in Libanon de bescherming niet kan inroepen van de Libanese autoriteiten.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de huidige situatie in Libanon. Libanon bevindt zich de laatste maanden in een situatie van grote nationale onrust en op heden is het levensgevaarlijk in Libanon, aldus verzoeker, die benadrukt dat de commissaris-generaal de plicht heeft om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen, hetgeen ook reeds bevestigd werd door de Raad op 27 december 2013 in arrest nr. 116 432. De situatie in Libanon is bijzonder onrustig en blijft verslechteren, waardoor er verschillende veiligheidsincidenten plaatsvinden. Er is sprake van mensenrechtenschendingen gepleegd door de Libanese veiligheidsdiensten. De erbarmelijke economische crisis heeft in Libanon vooral desastreuze gevolgen voor vluchtelingen. Ten gevolge hiervan bevindt verzoeker zich als Palestijn in Libanon in een situatie van grote onveiligheid, waarin hij systematisch wordt blootgesteld aan schendingen van fundamentele mensenrechten.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

1. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 8 december 2021, kennisgeving 8 december 2021, m.b.t. het verzoek om internationale bescherming van verzoeker;
2. Aanstelling van de raadvrouw van verzoeker als pro deo-advocate door het Bureau Juridische Bijstand te Brugge;
3. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 4 september 2020, kennisgeving 4 september 2020, m.b.t. het intrekken van haar eerdere weigeringsbeslissing;
4. Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 240 606 van 8 september 2020;
5. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 26 oktober 2020, kennisgeving 26 december 2020, m.b.t. het verzoek om internationale bescherming van verzoeker;
6. Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 254 262 van 10 mei 2021;
7. Aljazeera, *“UNRWA chief seeks funding to avert financial collapse”*, 8 november 2021 met vermelding van de weblink
8. The Times of Israel, *“UNRWA chief warns Palestinian refugee agency facing a funding crisis, 30 november 2021”*, met vermelding van de weblink;
9. UNRWA, *“UNRWA raises alarm on the situation of Palestine refugees in Lebanon”*, 1 april 2021, met vermelding van de weblink;
10. United Nations, *“Lebanon: UNRWA Calls for Support for Palestine Refugees, Amongst the Most Vulnerable Communities in the Country – Statement”*, 19 augustus 2021 met vermelding van de weblink;
11. Overzicht vaccinaties UNRWA;
12. Verzoekschrift bezwaar tegen toepassing Dublin III-verordening, dd. 7 december 2018;
13. BBC, *“Lebanon’s atheists rejecting their religion”*, 24 juni 2019, met vermelding van de weblink;
14. Humanists International, *“The Freedom of Thought Report: Lebanon”*, 14 oktober 2020, met vermelding van de weblink;
15. VRT NWS, *“Drie doden bij terreuraanslag met mes in Franse stad Nice”*, hoogste dreigingsniveau in heel Frankrijk, 29 oktober 2020, met vermelding van de weblink;
16. BBC, *“Vienna shooting: What we know about ‘Islamist terror’ attack”*, 4 november 2020 met vermelding van de weblink;
17. Aljazeera, *“Lebanese army arrests nine people after Beirut violence”*, 14 oktober 2021, met vermelding van de weblink;
18. Reuters, *“Explainer: How bad is the crisis in Lebanon?”*, 10 september 2021, met vermelding van de weblink;
19. Human Rights Watch, *“Lebanon events of 2020”*, met vermelding van de weblink;
20. A1 Jazeera, *“Refugees in Shatila camp pushed to the brink amid aid crisis”*, 6 december 2021, met vermelding van de weblink;
21. MO, *“De sociale stabiliteit in Libanon staat op het spel”*, 27 januari 2021, met vermelding van de weblink;
22. Al Jazeera, *“Lebanon crisis could rank among world’s three worst in 150 years”*, 1 juni 2021, met vermelding van de weblink.

2.2.2. De commissaris-generaal maakt op 14 januari 2022 een verweernota over aan de Raad.

2.2.3. Op 6 mei 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin de weblink wordt vermeld van de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie, 17 februari 2022 (https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf) en waarin het CGVS oordeelt dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en er aldus niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid in Libanon, een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon wegens willekeurig geweld, als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling, loopt.

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag

2.3.3.1. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.*

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad wijst erop dat reeds in arrest nr. 254 262 van 10 mei 2021 werd geoordeeld dat verzoeker, die UNRWA geregistreerd is als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948, valt onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en wijst derhalve op het gezag van gewijsde van voormeld eerder gewezen arrest. Dat er nieuwe elementen zijn die afbreuk zouden doen aan voorgaande vaststelling, zoals de commissaris-generaal beweert in zijn verweernota, volgt de Raad niet omwille van wat volgt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wederom niet betwist wordt dat verzoeker UNRWA-geregistreerd is. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij de bijstand van UNRWA daadwerkelijk heeft genoten zodat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg dient te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS verwijst in dit verband naar verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat hij naar een Libanese staatsschool ging in plaats van een UNRWA-school, dat hij nooit een UNRWA-kliniek heeft bezocht en nooit medische bijstand kreeg van UNRWA, dat noch hij noch zijn ouders ooit enige vorm van voedsel of financiële hulp heeft gekregen en ze nooit voedselhulp gevraagd hebben (CGVS verhoor p. 5 en 9).

De Raad herhaalt dat het CGVS niet kan worden gevolgd in het standpunt dat een registratie bij UNRWA slechts een weerlegbaar vermoeden vormt van het feit dat de bijstand van UNRWA daadwerkelijk wordt ingeroepen en dat het louter voorleggen van een UNRWA registratiekaart dus niet voldoende is voor de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wanneer uit de verklaringen van de verzoeker niet blijkt dat hij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp of bijstand van UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal: *“51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.*

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)” Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA, hetgeen in casu het geval is, of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest El Kott (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden de uitsluitingsgrond uit artikel 1D niet (meer) van toepassing is: “49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingsfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. (...)

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol, dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak Alheto (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite), waar het Hof voor recht verklaarde dat “Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...)”

Dat de UNRWA-registratie voldoende is als bewijs van daadwerkelijke bijstand werd ook bevestigd in het arrest Bundesrepublik Deutschland t/ XT van 13 januari 2021 (C-507/19), §§ 48-49) en in het arrest van 3 maart 2022, C-349/20, ‘NB, AB’:

“47 Eenieder die, zoals NB en AB, bij de UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (zie in die zin arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 84).

48 Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij de UNRWA zijn geregistreerd in beginsel, krachtens artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2004/83, dat overeenkomt met artikel 1D, eerste alinea, van het Verdrag van Genève, uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie [arrest van 13 januari 2021, Bundesrepublik Deutschland (Vluchtelingenstatus van een staatloze Palestijn), C-507/19, EU:C:2021:3, punt 49 en aldaar aangehaalde rechtspraak].”

Waar de commissaris-generaal citeert uit arresten van de Raad en uit een arrest van de Raad van State van Nederland, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Enerzijds wordt niet aangetoond dat de situatie beschreven in 's Raads arresten dezelfde is als deze van de verzoeker in dit arrest en anderzijds en volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

De Raad herinnert ook aan de doelstelling van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende bijstand genieten van de toepassing van dit verdrag uit te sluiten en anderzijds blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het staat vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en er UNRWA-geregistreerd is, hetgeen in de bestreden beslissing ook niet wordt betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Derhalve bevestigt de Raad dat verzoeker aantoonbaar valt onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

2.3.3.2. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten niet volstaat om de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (§ 49). Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *“niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen”* (§ 56). Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil”* (§ 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij dient te worden uitgesloten om de redenen vermeld in de artikelen 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Zoals eerder vermeld, leidt niet alleen de opheffing van UNRWA tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. In de zaak *EI Kott* benadrukte het Hof dat “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen” (§ 57), en kunnen de *“woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen”* (§ 58). (eigen onderlijning)

Het gaat er dus om, overeenkomstig supra vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, te bepalen of een gebeurtenis aangaande UNRWA deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin het thans niet in staat is zijn opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder zijn bescherming staan. Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *NB, AB v. Secretary of State for the Home Department* van 3 maart 2022 (C-349/20) oordeelt in §53 in *“die omstandigheden moet een dergelijke beoordeling worden gebaseerd op een individuele beoordeling van alle relevante elementen of factoren van de betrokken situatie zoals die zich voordeed op het moment waarop de betrokken asielzoekers het werkgebied van de UNRWA hebben verlaten, waarbij rekening moet worden gehouden met de omstandigheden op het moment waarop de bevoegde administratieve autoriteiten beslissen op het verzoek van de betrokkene om toekenning van de vluchtelingenstatus, of de betrokken rechterlijke instanties beslissen op het beroep tegen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Met name dient rekening te worden gehouden met de situatie waarin de betrokkene kan terugkeren naar het werkgebied van de UNRWA omdat de omstandigheden op grond waarvan hij als vluchteling is erkend, hebben opgehouden te bestaan [zie in die zin arresten van 19 december 2012, *Abad El Karem El Kott e.a.*, C-364/11, EU:C:2012:826, punt 77, en 13 januari 2021, *Bundesrepublik Deutschland (Vluchtelingenstatus van een staatloze Palestijn)*, C-507/19, EU:C:2021:3, punten 59 en 66]”*.

Wat meer bepaald blijkt uit de COI Focus *“Libanon-veiligheidssituatie”* van 17 februari 2022, die per aanvullende nota door de commissaris-generaal werd overgemaakt, dat Libanon zich sinds eind 2019 in de zwaarste economische en financiële crisis van zijn geschiedenis bevindt en dat die economische crisis nog verzwaarde door de coronacrisis en de hiermee gepaard gaande maatregelen alsook door de explosie die zich op 4 augustus 2020 voordeed ten gevolge van een brand in de haven van Beiroet, die beschouwd wordt als één van de grootste niet-nucleaire ontploffingen in de geschiedenis (p. 8). De Wereldbank beschouwt de huidige financiële en economische crisis in Libanon als een van de drie ergste crises wereldwijd sinds het midden van de negentiende eeuw en de situatie leidde tevens tot een ongeziene crisis van de gezondheidszorg (p. 9). Op basis van de multidimensionale armoede-index leeft 82 % van de Libanezen in 2021 in armoede, wat een verdubbeling is ten opzichte van 2019. 40 % leeft in extreme armoede. De economische crisis verergerde het voorbije jaar verder doordat het meer dan een jaar duurde om een nieuwe regering te vormen nadat de regering aftrad in de nasleep van de havenexplosie en in lopende zaken verkeerde. Het land wordt gekenmerkt door massale armoede, instabiliteit en toenemend geweld (p. 12). De coronacrisis en de socio-economische gevolgen van de explosie in Beiroet treffen Palestijnse vluchtelingen als kwetsbare groep hard (p.32). Omtrent het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe wordt onder meer uiteengezet dat de wapenstilstanden er over het algemeen niet lang standhouden en dat de situatie er, gekoppeld aan het budgettekort van UNRWA, erg onzeker blijft (p.36).

In de informatie bijgevoegd door verzoeker bij zijn verzoekschrift leest de Raad vervolgens dat de bijstand van UNRWA verzwakt is door de financiële crisis, dat UNRWA in de onmogelijkheid verkeert om aan zijn verwachtingen te voldoen en dat UNRWA geconfronteerd wordt met een *“existentiële budget-crisis”* (stuk 7 *“UNRWA chief seeks funding to avert financial collapse”, 3/12/2021*). Daarnaast blijkt dat de werkgelegenheidskansen van Palestijnse vluchtelingen in Libanon - ook als dagloners - vrijwel onbestaande zijn geworden en dat bijna alle Palestijnse vluchtelingen onder de armoedegrens leven (stuk 10, *“Lebanon: Unrwa calls for Support for Palestine Refugees, amongst the most vulnerable communities in the Country”*).

Gelet op voorgaande informatie besluit de Raad dat UNRWA in Libanon slechts minimale diensten handhaaft.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest El Kott e.a., reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoek(st)er van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat het UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoeker recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.4. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

2.5. Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

2.6. De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoeker dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO